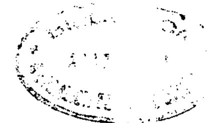
In chestia Alcoolului denaturat

DE

Dr. NICOLAE I. ANGELESCU





BUCURESCI

TIPOGRAFIA «SPERANȚA», STRADA ENEI, 4.

1904.

IN CHESTIA ALCOOLULUÏ DENATURAT

— Răspuns unor defaimătorï —



Pe domnul Alexandru Volanski îl credeam mort — la figurat. Il împinsese păcatul la o polemică cu mine, și după două riposte, a amuțit. Dar a fost, se vede, o simplă sincopă, căcĭ azĭ domnul Volanski dă din noŭ semne de viață. Și cum a deschis ochiĭ, din noŭ a tăbărît asupra mea.

E recalcitrant domnul Volanski; îĭ place lupta. De cât d-sa, de și ridicol ca Don Quixotte, nu luptă cavalerește, ca acesta; ci atacurile d-sale se deosebesc prin perfidie și venin.

Cu toată lumea s'a răsboit domnul Volanski. N'a rămas unul pe care să nu-l fi împroșcat cu veninul d-sale. E un microb pernicios, pe care orĭ-ce om are grabnica datorie să-l distrugă.

Asemenea operă de salubritate întreprind eŭ acum. Ea are o aparență personală ; de fapt însă caracterul îĭ este obștesc. Și fiind-că a dat pacostea peste noĭ farmaciștiĭ să avem pe d. Volanski în rîndurile noastre, pot zice că e în interesul profesiuneĭ noastre de a întreprinde această operă.

La drept vorbind, acesta e și adevăratul imbold care mă face să scriŭ paginile de față, căcĭ d. Volanski pătează prin apucăturile și prin mentalitatea d-sale corporația farmaceutică.

Care e motivul direct al polemiceĭ de față cu d. Volanski?

După lunĭ întregĭ de neapariție a așa zisuluĭ «Buletin Farmaceutic», în care interval colegiĭ noștri aŭ rostit de multe orĭ o «veșnică pomenire» pe un ton de ușurare, ca atuncĭ cînd scapĭ de o belea saŭ o rușine, buclucașul nostru coleg a găsit de cuviință să maĭ scoată un număr, unul singur, dar vrednic de seria numerelor ce aŭ ilustrat pînă acum pomenitul Buletin. In ce scop și cu ce prilej a scos d. Volanski acest număr? Cu scopul de a lovi în mine, și cu prilejul ultimeĭ adunărĭ generale a Societățeĭ Farmaciștilor, care a avut loc la Iașĭ în cursul luneĭ curente. D. Volanski știa că comitetul acesteĭ societățĭ, în fruntea căruia am

onoarea să figurez, avea să prezinte adunăreĭ un raport bogat în fapte şi succese pentru corporaţia noastră; şi cum d. Volanski are o singură calitate stăpânitoare: invidia, o invidie care-l face să pismuiască tot ce e bun, fiind-că d-sa nu e capabil de cât de răŭ; şi cum d. Volanski maĭ făcea o comparaţie, dezastroasă pentru d-sa, între activitatea d-sale de pe vremea când, din nenorocire pentru ea, se afla în sânul Societăţeĭ noastre, şi activitatea membrilor săĭ de acum, d. Volanski, ne maĭ putând de furie, şi-a vărsat necazul sub forma unuĭ exemplar din «Buletinul Farmaceutic». Veţĭ crede poate că acest număr din Buletinul care se intitulează «Farmaceutic» conţine ceva care să intereseze corporaţia saŭ arta noastră? Nicĭ un rând măcar.

Buletinul nu este de cât o violentă diatribă la adresa mea, şi nu pe tema activităţeĭ mele ca preşedinte al Societăţeĭ Farmaciştilor, saŭ a activităţeĭ mele ca profesionist, ci pe tema... alcooluluĭ denaturat!

De când avuĭ onoarea de a propune onor. Camere de Comerciŭ şi Industrie din Bucureştĭ ca să intervie pe lîngă onor. guvern în sensul uneĭ degrevărĭ a alcooluluĭ destinat industriilor, alcoolul denaturat a ajuns marota d-luĭ Volanski, care-ĭ turbură nopţile. S'ar putea zice că alcoolul denaturat a... denaturat cu totul simţurile d-luĭ Volanski.

In definitiv, ce vrea, ce urmăreşte, ce-l roade pe d. Volanski în chestia alcooluluĭ denaturat? Nu ştiŭ. Cine poate pătrunde tainele sufletuluĭ omenesc, şi cine maĭ ales poate alege vre-o logică în mintea încâlcită a d-luĭ Volanski? Atîta ştiŭ că detractorul meŭ nu maĭ are răgaz de când am ridicat chestiunea alcooluluĭ denaturat.

Care e însă platforma agitaţiuneĭ d-sale ?

Ah! aci trebue să fac să intervină un alt personagiŭ.

D. Volanski n'a plecat singur la drum. Poate că n'a avut destul curaj. Saŭ poate că şi-a zis ce-şi zice locuitorul codruluĭ: „Singur nu pot face mare lucru, să mă întovărăşesc cu alţiĭ». Şi d. Volanski s'a întovărăşit cu d. V. Manolescu.

Cine e d-nul? Un ilustru necunoscut. Necunoscut, de şi poartă un nume reputat: numele unchiuluĭ d-sale, d. doctor Manolescu, profesor universitar şi director general al serviciuluĭ sanitar. Şi la umbra acestuĭ nume, pe care il pângăreşte, ţinându-se de pulpana unchiuluĭ, nepotul—farmacist

Manolescu a plecat pe drum de seară pentru a-mĭ căta ceartă cu lumânarea. Cearta e asta: D. Manolescu-nepotul se leagă de faptul că în memoriul pe care l'am adresat Camereĭ de Comerciŭ din Bucureştĭ, asupra alcooluluĭ denaturat, făcând o dare de seamă asupra uneĭ expoziţiunĭ de alcool industrial organizată la Berlin, n'am menţionat că datele în privinţa acesteĭ expoziţiĭ eraŭ ale d-luĭ Sidersky, trimis al guvernuluĭ francez, care a făcut un referat asupra eĭ. Şi plecând de la acest fapt, pe tema aceasta mă acuză de nimic maĭ puţin de cât de un.... plagiat.

Pentru d. Manolescu nepotul nu pot avea nicĭ o consideraţiune; din respect însă pentru cititoriĭ săĭ, ţin să daŭ lămurirea cuvenită.

Insuşĭ d. Manolescu recunoaşte în pamfletul d-sale că am avut numaĭ treĭ săptămânĭ pentru a'mĭ face raportul în chestiune.

In adevăr lucrurile se petrecuseră ast-fel: Ales membru al Camereĭ de Comerciŭ din Bucureştĭ, am sesizat prima ocaziune pentru a aduce în desbaterea acestuĭ înalt corp importanta chestiune a întrebuinţăreĭ alcooluluĭ ca factor industrial. Am făcut aceasta isbit de faptul că o ţară atât de agricolă ca a noastră, unde alcoolul poate fi fabricat în cele maĭ avantagioase condiţiunĭ, nu cunoştea încă, într'o largă măsura, întrebuinţarea industrială a alcooluluĭ.

Sesizaţĭ de chestiune, onor. meĭ colegĭ de la Camera de Comerţ s'aŭ arătat atît de entusiasmaţĭ de propunere, că mi-aŭ dat mandat de a le prezenta cât maĭ curind un memoriŭ explicativ. Cazul prezenta în adevăr oare-care urgenţă, căcĭ Corpurile legiuitoare se deschiseseră şi era vorba ca onor. Cameră de comerţ să intervină la timp pe lîngă guvern, pentru ca chiar în acea sesiune să se prezinte un proect de lege de degrevare a alcooluluĭ destinat scopurilor industriale.

Mărturisesc că acela care a fost maĭ întâiŭ surprins de însărcinarea de a dresa un memoriŭ asupra întrebuinţăreĭ alcooluluĭ ca factor industrial, am fost eŭ însu-mĭ. Eŭ îmĭ făcusem propunerea, crezênd chestiunea destul de limpede, ca numaĭ sugerarea eĭ să fie suficientă. Onor. Cameră de Comerţ şi Industrie a crezut însă că maĭ nimerit ar fi dacă chestiunea ar fi elucidată printr'un memoriŭ special, care

avea şi menirea de a populariza alcoolul denaturat. Am primit dar însărcinarea cu care Camera de comerţ a binevoit a mă însărcina.

Am făcut, în mod digresiv, acest mic istoric al memoriuluĭ incriminat, pentru a învedera că nu eŭ am alergat după onoarea de a-l dresa, că el a fost străin de intenţia mea iniţială. Şi acum, după ce am învederat aceasta, am tot dreptul de a spune că trebueşte o extraordinară doză de rea credinţă, pigmentată cu invidie, pentru a-mi se face o învinuire de orgoliŭ, cum fac d-niĭ Volanski et Manolescu (nepotul), din faptul că am dresat acest memoriŭ.

Dar să viŭ la însuşĭ memoriul.

După cum am arătat, şi după cum recunosc şi detractoriĭ meĭ, acest memoriŭ a fost dresat, scris şi tipărit, într'un interval de abia 3 săptămânĭ.

Ce trebuia să fac în primul rînd?

Să arăt avantajele de tot felul ce ar rezulta pentru ţara noastră din întrebuinţarea industrială a alcooluluĭ.

Am făcut aceasta în maĭ multe capitole, relevînd foloasele ce le va trage în primul rînd agricultura noastră de pe urma întrebuinţăreĭ alcooluluĭ ca factor industrial. Am relevat avîntul pe care-l va lua la noĭ creşterea vitelor, graţie borhotuluĭ ce rămâne de la fabricarea alcooluluĭ. Am menţionat faptul că o bună parte din cerealele noastre, cele de proastă calitate, cari nu pot fi niciĭ întrebuinţate în ţară, nicĭ exportate, vor găsi o rentabilă întrebuinţare prin prefacerea lor în alcool denaturat. Am atras atenţiunea asupra faptuluĭ principal că porumbul stricat, putând şi el servi la fabricaţiunea alcooluluĭ, va putea fi scos din consumaţiune, ceea ce va aduce o sensibilă scădere, dacă nu o complectă dispariţiune, a teribiluluĭ flagel al pelagreĭ. Am enumărat toate industriile chimice şi de altă natură care si vor putea desvolta în ţară pe urma degrevăreĭ alcooluluĭ factor-industrial; am menţionat avântul pe care-l va lua în special industria obiectelor casnice şi alte micĭ industriĭ, punîndu-se în vînzare alcoolul denaturat. Intr'un cuvint, am căutat să invoc toate argumentele cari pledează pentru întrebuinţarea industrială a alcooluluĭ, întrebuinţare care va avea de rezultat creşterea bogăţieĭ naţionale. Toate acestea le-am dovedit cu date şi fapte scoase din observaţiunea atentă a sta-

diuluĭ economic în care se află ţara noastră. Ele formează cea maĭ mare parte a lucrăreĭ mele.

Intregul acest material nu e criticat de tovărăşia Volanski-Manolescu; nicĭ nu e relevat măcar!

Dar lucrarea mea ar fi fost incomplectă, dacă mă mărgineam numaĭ la enunţarea tuturor acestor argumente, cari formează oare cum partea teoretică a chestiuneĭ. Trebuia să relevez şi partea practică, citînd faptele din domeniul utilizăreĭ alcooluluĭ ca factor industrial.

Cum însă în ţara noastră aplicarea practică a alcooluluĭ denaturat era ceva necunoscut, (tocmaĭ de aceea avea rost propunerea mea), era firesc, îmĭ era chiar impus să fac o escursiune în ţările unde alcoolul denaturat a găsit o largă întrebuinţare. Şi pentru a nu cita prea multe fapte — maĭ dat fiind timpul scurt în care aveam a face raportul — m'am oprit asupra expoziţieĭ alcooluluĭ denaturat care a avut loc în iarna anuluĭ 1902 la Berlin, şi care e cea maĭ frumoasă şi maĭ concludentă sinteză a întrebuinţăreĭ industriale a alcooluluĭ.

Această expoziţie n'am văzut-o, şi nicăerĭ, cu nicĭ un cuvînt, nu afirm contrariul în lucrarea mea. Era dar firesc să mă servesc de o descriere a unuia care a văzut-o, şi din toate descrierile ce le-am cetit, cea a d-luĭ Sidersky părîndumi-se cea maĭ bună, de datele acestuia m'am servit.

Declar însă că n'am avut la dispoziţia mea analele Ministeruluĭ francez de agricultură în care se află publicat raportul luĭ Sidersky. Acest raport nu-l cunosc în extenso, ci l'am găsit reprodus în mod fragmentar într'o revistă specială. Nicĭ traducţia părţilor reproduse nu e făcută de mine, de oare-ce, împovărat cu adunarea materialuluĭ, am încredinţat altuia această traducere. Dacă numele luĭ Sidersky lipseşte, aceasta se datoreşte faptuluĭ că în graba în care am coordonat diversele elemente ale memoriuluĭ n'am observat că în partea încredinţată spre traducere, nu era menţionat numele luĭ Sidersky.

E un lapsus fatal, care se întâlneşte însă şi în alte uvraje scrise în toată tihna cabinetuluĭ de lucru. Intru cât ştirbeşte această omisiune valoarea lucrăreĭ? Şi întru cît puţinele erorĭ strecurate într'un capitol neînsemnat pot servi de pretext pentru o detractare?

Pentru a da însă o dovadă peremptorie a probităţeĭ mele publicistice, voĭ menţiona că:

a) Pentru 19 rîndurĭ de cifre — date statistice relative la consumul alcooluluĭ în ţară — am citat pe d. Taban.

b) Pentru 4 rîndurĭ — cuprinzind date statistice referitoare la consumul alcooluluĭ din aniĭ 1899 — 902, am menţionat că sunt extrase în datele Ministeruluĭ de finanţe.

c) Pentru a învedera consumul de alcool de cap de locuitor, am citat opera confrateluĭ nostru Dr. Urbeanu;

d) Pentru un singur rînd relativ la consumaţia bereĭ de cap de locuitor, am citat din noŭ pe d. Taban.

e) Pentru un singur rînd, relativ la consumaţia rachiuluĭ de drojdie şi tescovină, am citat pe d. Druţu.

f) Vorbind de analiza borhotuluĭ, am citat pe Maercker şi Schulze.

Intreb acum dacă acestea toate nu sunt dovezĭ irecuzabile de scrupulositate?

Intreb aceasta pe cititoriĭ obiectivĭ, căcĭ, după cum am spus, consider maĭ pre jos de demnitatea mea de a mă adresa direct detractorilor meĭ.

Dar să continuĭ.

Detractoriĭ meĭ trec cu o uşurinţă prefăcută şi forţată peste capitolele în care e vorba de denaturante, sub cuvînt că ele „se află expuse în deosebite tratate ale ţărilor respective". Intreb însă: nu e un merit real de a fi adunat acest important material ştiinţific? Inţeleg pizma detractorilor meĭ; e invidia trîntoruluĭ pentru albina care adună mierea de pe toată întinderea cîmpuluĭ. La noĭ în ţară munca nu numaĭ că nu e recunoscută, dar e clevetită şi defăimată.

Mă voiŭ coborî însă un moment — prin excepţie — să discut cu detractoriĭ meĭ asupra unor părţĭ pur ştiinţifice.

D-lor, cu o patentă rea credinţă, se leagă de o eroare de tipar din lucrarea mea («triatomul Azot» în loc de «triatomicul Azot») şi denaturează înşişĭ termeniĭ, interpretând expresia «triatomul Azot», în «triatomul **de** Azot», pentru a mă putea întreba cu emfază ce înseamnă «triatomul **de** Azot»? Pun şi eŭ această întrebare, dar cu indicaţia lămuritoare că această expresie nu figurează în lucrarea mea şi că tovărăşia Volanski-Manolescu a intercalat-o pentru trebuinţa cauzeĭ.

D-lor maĭ întreabă ce înseamnă «molecula protoplasmatică a amidonuluĭ»? Cu regret, nu pot face pe profesorul, când toată activitatea d-lor arată că zadarnic aŭ frequentat băncile şcoaleĭ, auzind toate teoriile asupra protoplasmeĭ, de la Marcello Malpighi şi până în prezent, nereţinînd însă nicĭ una.

D. Volanski e cunoscut ca pamfletar bătăios, care s'a luat la arţag cu toată lumea; până azĭ însă nu şi-a luat osteneala, printr'un singur articol măcar, de a-şĭ stabili o reputaţie, cît de mică, de om de ştiinţă.

Mă miră dar cum vrea d-sa să se improvizeze de odată ca atare. Se simte poate forte de concursul tovarăşuluĭ d-sale Manolescu? Voĭ menţiona maĭ încolo în ce constă ştiinţa acestuĭ domn.

O altă sfidare pe care mi-o adresează detractoriĭ, e cu privire la acetatul de calciŭ, pentru cuvântul că i-am dat denumirea de acetat de var. Orĭ-ce om de bună credinţă îmĭ va acorda creditul că ştiŭ deosebirea între calciŭ-metal şi hidratul de calciŭ, chestiune pe care o cunoaşte orĭ-ce elev din clasa V-a de liceŭ.

Dacă am întrebuinţat expresia „acetat de var", e că mĭ-am dat seama că această expresie e maĭ adequată chestiuneĭ. Iar dacă am maĭ întrebuinţat expresia „de var impregnat cu acid acetic", n'am înţeles prin aceasta un termen ştiinţific consacrat, ci am voit să denunţ un mod de fraudă practicat de către uniĭ fabricanţĭ de acid acetic, şi cine va ceti pasagiul respectiv din lucrarea mea, îşĭ va da seama de temeiul acesteĭ afirmaţiunĭ.

O ultimă dovadă despre reaua credinţă a improvizaţilor criticĭ ştiinţificĭ, o oferă întrebarea provocătoare: întru cât accidul acetic este maĭ periculos de cât fosforul şi acidul fenic? Din punctul de vedere al toxicităţeĭ, toate sunt de-o-potrivă de periculoase. Dacă am susţinut însă că acidul acetic e maĭ periculos, am afirmat aceasta în mod figurat, adică în sensul că frequenţa aciduluĭ acetic în uzajul comun, înlesnirea relativă cu care şi-l poate procura orĭ-cine, îl face un agent toxic maĭ periculos, din punctul de vedere social, iar nu toxicologic.

Am răspuns pe scurt la diversele obiecţiunĭ răŭ-voitoare ale adversarilor meĭ. Revin acum la acuzaţiunea de plagiat pe care mi-o aduc cu atâta desinvoltură. Intreb pe orĭ-ce

om de bună-credință, care nu-ĭ orbit de patimă, care are un creer luminat și judecă limpede, dacă plagiat poate fi o simplă descriere a diverselor lămpĭ saŭ diverselor ustenzile alimentate cu alcool denaturat? Plagiat poate să însemne o trecere în revistă a diverselor fabrice carĭ aŭ trimis aparate la expoziția din Berlin?

E clar că detractoriĭ meĭ n'aŭ măcar noțiunea exactă a cuvîntuluĭ «plagiat».

Plagiat are loc atuncĭ când un pseudo-scriitor îșĭ însușește cercetările și observațiile altuia, deduse în mod teoretic.

Cînd un autor va face comentariĭ saŭ observațiunĭ asupra istorieĭ Romanilor, de pildă, servindu-se de comentariile și observațiile identice ale luĭ Mommsen, marele cercetător ale epoceĭ romane, el este plagiator, chiar dacă se va exprima în alțĭ termenĭ, și nu cu cuvintele luĭ Mommsen.

Cînd vre-un scriitor va face oare-carĭ teoriĭ asupra educațieĭ individuale și sociale, servindu-se de teoriile luĭ Herbert Spencer, fără a'l cita, el va fi plagiator, chiar dacă va modifica termeniĭ întrebuințațĭ de marele scriitor englez.

Dar ca cine-va să descrie o lampă «Ascher», saŭ lampa «Müntz», orĭ lampa «Heinrichdorf», repetând cele ce a scris un altul despre dânsele, e plagiat numaĭ pentru niște mințĭ pervertite, de rea credință. O lampă e un *obiect*, care cere un elementar spirit de observațiune; pentru a o descrie, nu e nevoe nicĭ de o cultură deosebită și nicĭ de un deosebit talent descriptiv. Și a cita particularitățile unuĭ *obiect*, după observațiile altuia, e tot atât de puțin plagiat, după cum n'ar fi plagiat dacă cine-va ar spune că turnul Eiffel are 300 metri înălțime, de și aceasta s'a scris și spus de către alțiĭ.

Saŭ vor susține detractoriĭ că trebue vorbit numaĭ de ce aĭ văzut?

In acest caz nimenĭ n'ar trebui să vorbească de o girafă, dacă n'a văzut-o, nimenĭ n'ar trebui să vorbească de popoarele dispărute de pe arena istorieĭ, sub cuvint că n'a fost contemporanul lor. Aceasta după logica detractorilor meĭ, logică pervertită ca și spiritul care o dictează și din care isvorăște.

Dar dualitatea Volanski-Manolescu nu are numaĭ o logică pervertită, ci și o rea credință desăvârșită:

Intr'o chestiune complexă ca cea a alcooluluĭ industrial, era indicat ca să vorbesc pe larg de diversele denaturante, după cum indicat maĭ era să vorbesc de legiferarea alcooluluĭ denaturat în diferitele țărĭ. D. Manolescu-nepotul îmĭ face o crimă și din aceasta, cu o condamnabilă rea credință. După ce la pag. 26, indicată de însușĭ d. Manolescu, afirm că „am înaintea mea o lucrare premiată a d-luĭ chimist Arachequesne, care ajunge la concluzia că nu există un denaturant ideal“ și după ce imediat la pag. 27 adaug:

«Și iată care aŭ fost motivele care aŭ influențat pe d-nul Arachequesne:

„In starea actuală, **zice d-sa,** Regia (franceză) ne spune următoarele: Iată denaturantul pe care vi'l impun în cutare doză, iată composiția luĭ, procedeul de analisă, iată procedeul de pe urma căruia mi'l vețĭ precipita (descompune) și, în sfîrșit, procedeul spre a'l pune pe balanța de precisiune.

Operând mereŭ așa, fără a schimba formula, dificultate ce ar întâmpina un chimist voind să comită frauda, ar consta numaĭ în aceia că în loc să facă reacțiunĭ cu 10 cm.³, ar trebui să le aplice de-adreptul la hectolitri; prin aceiașĭ reacțiune saŭ prin altele analoage, să se debaraseze de denaturant, obținînd ast-fel alcoolul pur.

Eĭ bine, dacă e în adevăr posibil de a debarasa alcoolul de un denaturant pe care'l cunoaștem, nu este tot așa cînd denaturantul nu e cunoscut, — de oare-ce chimistul, cel maĭ abil, *știe* când *începe* analisa, însă *nu știe* cînd are să se isprăvească, — maĭ ales cînd e vorba de niște materiĭ organice așa de diverse și bizare în acelașĭ timp, din carĭ se compun denaturantele.

Un exemplu tipic îl avem cu analisa aeruluĭ atmosferic.

De la nemuritorul *Lavoisier* știm cu toțiĭ, — ĭar experiențele s'aŭ repetat de nenumărate orĭ, pe calea eudometrică, la toate cursurile de chimie ale lumeĭ întregĭ, spre a o redemonstra — că aerul se compune numaĭ din azot și oxigen.

Or, afară de milioanele de ochĭ, trebuia să treacă maĭ bine de 100 anĭ, pînă ce să se găsească o pereche de ochĭ maĭ subtilĭ de cît aĭ altora, ochiĭ luĭ *Ramsay*, pentru a descoperi un al treilea element în composiția aeruluĭ: *Argonul*»

D. Manolescu, cu complicitatea d-luĭ Volanski, susține însă că „las a se vedea“ că am consultat comunicațiunea d-luĭ Arachequesne!... Acesta e tonul de bună credință a d-luĭ Manolascu (nepotul) în pamfletul d-sale contra mea. In asemenea condițiunĭ se înțelege că 'mĭ este cu neputință să duc vre-o polemică cu d-sa.

După cum am spus, paginile de față aŭ fost scrise pentru luminarea celora care aŭ avut nenorocul să citească pamfletul d-luĭ Manolescu.

D. Manolescu este, mi se pare, acel candidat care la concursul pentru obținerea uneĭ farmaciĭ, a susținut că secara cornută este datorită unuĭ *microb*. Tot d-sa, la proba scrisă, a vorbit de toate, numaĭ de subiectul probeĭ — fenolul saŭ acidul fenic — nu. Așa făcea și un coleg al meŭ din clasele primare, care profitînd de neatenția profesoruluĭ, *subtiliza* chestiunea pusă de acesta, vorbind numaĭ de unicul subiect ce-l învățase de acasă. Dar acest coleg a ajuns cu timpul — să fie oare o simplă împrejurare saŭ un rezultat firesc? — a ajuns un client al penitenciarelor, al acelorași penitenciare pentru a căror furnitură d. Manolescu intervertește ordinea de rotațiune, ca furnitura să-ĭ revie d-sale.

Acestea fiind mijloacele de luptă ale d-luĭ Manolescu, care n'a obținut o farmacie în Bucureștĭ de cît grație uneĭ considerațiunĭ de înaltă rubedenie, să ne maĭ mire mijloacele de polemică ale aceluiaș d. Manolescu?

Autorul pamfletuluĭ de care m'am ocupat a avut într'un moment dat însușĭ d-sa rușine de faptul ce a comis.

Căcĭ acest pamflet n'a apărut numaĭ în cursul luneĭ Maiŭ, în ajunul adunăreĭ generale a Societățeĭ farmaciștilor. El apăruse odată, ca broșură separată, toamna trecută. Dar conștiința uneĭ fapte rele l'a făcut pe d. Manolescu să-l ție ascuns, după ce constatase indignarea ce produseseră cele cîte-va exemplare distribuite în mod clandestin. A venit însă ura nepotolită și spiritul turbulent al d-luĭ Volanski, pentru a'l scoate din noŭ la lumină, de astă dată sub egida „Buletinuluĭ Farmaceutic".

Scopul era vădit: distribuit membrilor adunăreĭ Societățeĭ farmaciștilor, acest număr din Buletin avea menirea de a mă ponegri în ochiĭ colegilor meĭ.

Realegerea mea în unanimitate ca președinte al Societățeĭ farmaciștilor, a fost răspunsul pe care colegiĭ din țară l'aŭ dat dualitățeĭ Volanski-Manolescu. Și trebuia să asiste vre-unul din d-lor la adunarea din Iașĭ, pentru a-șĭ da seama de indignarea produsă de opera lor odioasă, indignare echivalentă cu o condamnare.

Mie îmĭ ajunge și acest răspuns și această condamnare.

Dacă d-niĭ Volanski și Manolescu nu le înțeleg rostul, de vină e epiderma d-lor.

Bucureștĭ 15 Maiŭ, 1904. **Doctor N. I. Angelescu**